

nansaar, nemlig 1,460 Kr. Paa den tilsvarende Post under Justitsministeriet, hvor det gælder en Assistent, var Beløbet paa det fremlagte Finanslovsforslag 38,300 Kr., men ved 3die Behandling er Summen forhøjet til 39,800 Kr., altsaa med 1,500 Kr., og det er i god Konsekvens dermed, at man søger en Bevilling af 125 Kr. for den løbende Maaned, Marts. Her derimod, hvor det gælder Brandvagten, forekommer det mig, at man har forglemt at faa de 1,460 Kr. bevilgede for det kommende Finansaar, medens man har faaet bevilget de 121 Kr. 67 Øre for indeværende Marts Maaned. Det var kun denne lille Ting, jeg ønskede at gøre opmærksom paa for at faa Lys over, hvorledes det forholder sig, eller i alt Fald drage Opmærksomheden hen paa Sagen.

Bjerre: Ved 2den Behandling af Tillægsbevillingsloven tillod jeg mig at spørge den ærede Ordfører, om man kunde vente til 3die Behandling at faa noget Forslag frem vedrørende Erstatning eller Godtgørelse i Anledning af Stormskaden. Den ærede Ordfører svarede, at der vilde komme Forslag til 3die Behandling, og det er jo ogsaa nu sket, idet der ligger Forslag om at støtte de Statshusmænd, hvis Bygninger have taget Skade. Jeg indrømmer, at dette Forslag er paa sin Plads og berettiget, og jeg er glad ved, at det er stillet, men jeg maa dog sige, at jeg er noget skuffet, idet jeg havde ventet, at man var gaaet noget videre. Jeg indrømmer, at det maaske er vanskeligt paa Tillægsbevillingsloven at faa et Forslag formet saaledes, at det kunde komme til at gøre den Nytte, det skulde, men jeg har endnu ikke opgivet Haabet om, at man paa en eller anden Maade kunde faa et Forslag frem om at komme disse Folk til Hjælp. Jeg tror ikke, at det skal være, som det ærede Medlem for Helsingør (Christian Rasmussen) før omtalte, i Form af et ligefremt Tilskud i Penge under Understøttelsesform. Det tror jeg ikke, at Staten i saa stor Udstrækning, som der her kan være Tale om, kunde indlade sig paa, og jeg tror egentlig heller ikke, at det i Almindelighed er nødvendigt. Men at der er Folk, som her uden egen Skyld blive ruinerede, det er givet og sikkert, det ved jeg hjemme fra min Egn, og jeg tror, at der nok kunde findes en Form at hjælpe dem paa, uden ligefrem at give dem Gaver. Jeg kunde tænke mig, at den højtærede Finansminister blev bemyndiget til at udlaane det

Beløb, som det nu kunde andrage — lad os sætte saadan noget som 1 Million Kr. — til de Folk, som efter Oplysning fra Sogneraadet vare værdige til at faa et saadant Laan og havde lidt saadan Skade, at der var Grund til at give dem det. Af Laanet skulde der saa svares f. Eks. 4 pCt. i Rente, og det skulde afdrages i Løbet af 10 Aar. Derved vilde Staten gøre disse Folk en meget stor Tjeneste, idet de vilde blive i Stand til at faa deres Huse opbyggede mod at svare den almindelige Rente og et Afdrag. Naar de nu sidde med megen Gæld paa Ejendommen, ere de ikke i Stand til at faa det gjort, men maa gaa i Stykker. Jeg tror, at Statens Risiko vilde være saa godt som ingen, hvis den, naar Sogneraadet erklærer, at det drejer sig om en dygtig Mand, mod Pant i hans Ejendom udlaaner et Beløb, som han saa maa forpligte sig til at forrente og afdrage. Det kunde ske, at Staten i enkelte Tilfælde kunde komme til at tage noget Tab, men da den til Gengæld har sine Penge lidt under 4 pCt., vil den derved vinde saa meget, at den, uden at tage noget næneværdigt Tab, vil kunne hjælpe disse Folk paa Fode. Jeg kan anføre et Tilfælde i Nærheden af, hvor jeg bor. En lille Gaardmand har der slidt og slæbt, saa at han uden Kapital har naaet at faa bygget sin lille Gaard op med Lade og Stald og har faaet samlet en ordentlig Besætning. Nu kommer Stormen og slaar hans Lade omkuld, ødelægger hans Sæd og knuser de faa Maskiner, han har. Han kan ikke rette sig ved egen Hjælp, det er umuligt. Man kan svare, at private maa træde til. Det vil maaske ogsaa ske i visse Tilfælde, men det var dog heldigt, om saadanne Borgere kunde se, at man fra Lovgivningsmagtens Side skønner, at der her var Grund til at hjælpe, uden at vedkommende absolut skulde ud og tigge derom. Jeg henstiller derfor til den højtærede Finansminister, om han ikke endnu inden denne Samlings Slutning kunde stille Forslag i den Retning, jeg her har antydnet, eller i alt Fald give sin Billigelse til at støtte et privat Forslag herom. Hvis den højtærede Finansminister vilde give en saadan Udtalelse, tror jeg, man kunde klare det, men jeg mener, at det er saa berettiget et Ønske, og at det er et saa lille Beløb, det drejer sig om, at vi saa at sige skyldte Befolkningen at gøre det. Skaden ramte jo ikke hele Landet, men kun Midtjylland, det nordlige Sjælland og en Del af Fyn, men hvor den var, ramte den haardt. Det var, som sagt, ikke